

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YŌKO OGAWA

Hotel Iris

Traducere din japoneză de
IULIANA OPRINA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Tipo Lidana – Suceava

YŌKO OGAWA
HOTERU AIRISU

Copyright © 1996 by Yōko Ogawa
First published in Japan in 2003 by Gakken Co., Ltd., Tokyo
Romanian translation rights arranged with Yōko Ogawa through Japan
Foreign-Rights Centre / Simona Kessler International Copyright Agency.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2014, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OGAWA, YŌKO
Hotel Iris / Yōko Ogawa; trad: Iuliana Oprina. – București:
Humanitas Fiction, 2014
ISBN 978-973-689-676-7
I. Oprina, Iuliana (trad.)
821.521-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e- mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Capitolul 1

Prima dată când bărbatul acela a venit la Hotelul Iris a fost cu puțin înainte de începerea sezonului estival. Ploua fără contenire încă din zori, iar pe seară ploaia se întetise. Marea fremăta, înecată în cenușiu. Rafalele răbufneau înăuntru ori de câte ori vreun client deschidea ușa, iar covorul de la intrare era jilav. Neoanele de la firmele magazinelor din preajmă erau toate stinse și pe stradă nu se zărea nici țipenie de om. Când trecea câte o mașină, stropii de ploaie se vedeau în lumina farurilor.

Mă pregăteam să închid casa de marcat și să sting luminile în hol, ca să mă retrag, când am auzit deodată o bufnitură, ca și cum ceva greu s-ar fi izbit de podea, urmată imediat de țipătul unei femei.

Țipătul a continuat să răsunе la nesfârșit, atât de prelung, încât am început să mă întreb dacă nu cumva râdea.

— Pervers nenorocit!

O femeie a țâșnit din camera 202.

— Moș scârbos ce ești!

Femeia s-a împiedicat în marginea covorului și s-a prăvălit pe palier, dar a continuat să arunce un potop de înjurături în direcția camerei.

— Îți bați joc de oameni! Tu nici n-ar trebui să te atingi de femei! Escrocule ce ești! Împutitul! Impotentule!

Era o prostituată. Măcar de atâta lucru mi-am dat și eu seama. Nu era neapărat tânără. Părul i se lipise de gâtul ridat și rujul lucios i se întinsese până pe obraz. Rimelul îi cursese de la transpirație și lacrimi și i se adunase la coada ochilor. Sânul stâng îi ieșise cu totul din bluza descheiată, iar de sub fusta scurtă i se vedeau pulpele trandafirii, încinse. Ici și colo, pielea ei păstra urmele unor mâini care o atinseseră. În picioare mai avea un singur pantof ieftin de vînîlin cu toc.

Chiar în clipa în care femeia a tăcut, din cameră a zburat o pernă care a lovit-o drept în față. Țipetele au început din nou. Perna aterizată pe palier era mânjită de ruj.

Atrași de gălăgie, ceilalți clienți au început să iasă pe hol, îmbrăcați în pijamale. A apărut și mama din spate.

— Idiotule! Cine crezi tu că se uită la tine? Tu du-te la o mătă sălbatică să te rezolve! Că asta ți s-ar potrivi!

Țipetele femeii, răgușite și întretăiate de lacrimi, s-au stins într-un amestec de suspine, salivă și tuse.

Din încăpere au continuat să zboare fără milă un umeraș, un sutien mototolit, celălalt pantof cu toc și

poșeta. Poșeta s-a deschis și tot conținutul i s-a împrăștiat pe jos. Femeia a dat să fugă pe scări, dar, din cauza agitației sau poate a unei glezne scrântite, nu reușea să se țină pe picioare.

— Ce e cu gălăgia asta? Potoliți-vă!

— Faceți liniște! Nu se poate dormi!

Ceilalți clienți au început să protesteze în cor, creând și mai multă larmă. Doar în spatele ușii cu numărul 202 era o tăcere deplină.

De unde mă aflam eu, bărbatul nu se vedea. Încă nu suflase nici un cuvânt. Doar direcția în care femeia privea cu furie și obiectele care veneau zburând dintr-acolo îi trădau prezența. Femeia continua să se tânguiască spre gaura aceea de tăcere.

— Să știți că deranjați, zise mama. Dacă vreți să vă certați, vă rog să ieșiți afară.

— Știu, nu mai e nevoie să-mi spui! Mă car imediat și nu mai calc pe-aici niciodată! urlă femeia, de data aceasta către mama.

— Nu vreau probleme cu poliția, dar va trebui să mă despăgubiți. Păi, ce mai e și asta? Haideți, vă rog frumos pe toți să vă liniștiți și să mergeți la culcare. Îmi cer scuze pentru tot deranjul. Tu, ascultă, mi-ai provocat pagube! N-ajunge doar să achiți camera.

Urcând scările, mama a trecut pe lângă femeia care își adunase lucrurile la loc în geantă și acum cobora în goană fără să-și fi încheiat măcar nasturii de la bluză. Sânul dezvelit îi sălta, iar un client a fluierat.

— Hei, tu! N-ai de gând să plătești? Vrei să profiți de vânzoleală și să te furișezi?

Prima grijă a mamei erau banii. Femeia a deschis ușa de la intrare fără să se sinchisească. În acel moment s-a auzit o voce.

— Taci, târfă!

Vocea bărbatului a săgetat drept printre noi. Zarva a încetat. Era o voce puternică și pătrunzătoare, dar în ea nu se simțea iritare sau furie. Din contră, avea o notă discretă. Îți dădea iluzia că un violoncel sau un corn cântase preț de o clipă.

M-am întors și l-am văzut pe palier. Era trecut de vârsta mijlocie, poate chiar în pragul bătrâneții. Purta o cămașă albă călcată, pantaloni maro închis și ținea în mână un sacou din același material. În contrast cu femeia atât de răvășită, el nu era transpirat și nici nu răsuflea agitat. Nu părea nici stânjenit. Doar câteva suvițe de păr îi cădeau în dezordine pe frunte.

M-am gândit atunci că nu mai auzisem niciodată un ordin rostit cu un glas atât de frumos. Era calm, impozant, ferm. Până și cuvântul „târfă“ sunase fermecător.

„Taci, târfă!“ i-am repetat eu cuvintele în sinea mea. Însă bărbatul nu a mai spus nimic.

Deși nu avea cum să ajungă până la el, femeia a scuipat în direcția lui și a ieșit din hotel. Saliva a aterizat pe covor.

— Atunci va trebui să achiți tu tot, a tăbărât mama pe el. Și o să-mi dai în plus pentru deranj și curățenie, ca să fim chit. Iar altă dată să nu mai calci pe aici! Eu nu primesc clienți care provoacă scandal. Ai priceput?

Ceilalți mușterii au început să se îndrepte agale către camerele lor. Bărbatul a coborât scările trăgându-și sacoul pe el, fără să ridice privirea. A scos două bancnote din buzunarul de la pantaloni și le-a aruncat pe tejgheaua de la recepție. Arătau jalnic, mototolite. Le-am luat și le-am netezit cu grijă, apăsându-le cu palma.

Mi s-a părut că simt vag în ele căldura trupului său. Bărbatul a ieșit în ploaie și s-a îndepărtat fără să-mi arunce vreo privire.

Întotdeauna m-am întrebat cine și de ce alesese pentru Hotelul Iris un nume atât de straniu. Toate celelalte hoteluri din zonă aveau nume legate de mare. Doar al nostru se numea Iris.

— Se referă la stânjel, care e o floare foarte frumoasă, nu? Face trimitere și la zeița curcubeului din mitologia greacă. Elegant, nu ți se pare?

Așa îmi explicase bunicul mândru, când eram mică.

Însă în grădina hotelului nu aveam stânjenei. Nici trandafiri, panseluțe sau narcise. Aveam doar un corn lăsat să crească în voie, un arbore zelkova și în rest numai buruieni.

Singurul punct de atracție îl reprezenta o mică fântână arteziană din cărămidă, secată cu mult timp în urmă. În mijlocul ei se afla o statueta de ipsos, acoperită cu găinaț, înfățișând un băiețel cărlionțat, îmbrăcat în frac, care cânta la harpă cu capul înclinat gânditor într-o parte. Nu avea buze și pleoape, lucru care îi dădea un aer foarte trist.

arcurile rupte și nu se mai putea folosi. Când se întorcea de pe o parte pe alta, se auzea de parcă ar fi strivit o broască.

Imediat cum veneam de la școală, mama mă punea să sterilizez tubul înfipt în partea lui dreaptă și să golesc lichidul colectat în punga de la capătul lui. Îmi era groază să ating tubul acela. Aveam senzația că, dacă îl loveam câtuși de puțin, s-ar fi desfăcut cu totul și prin gaura aia i s-ar fi vărsat afară toate măruntaiele. Lichidul era de un galben superb, care mă făcea să mă minunez cum de exista ceva atât de frumos colorat ascuns în corpul uman. Îl deșertam în fântâna din curte, motiv pentru care băiatul cu harpa avea mereu degetele de la picioare ude.

Bunicul era în chinuri toată ziua. Cel mai rău se simțea chiar înainte de revărsatul zorilor. Gemetele lui, amestecate cu orăcăitul saltelei, colcăiau neîncetat prin adâncurile întunericului. Țineam două rânduri de storuri trase peste geam, dar uneori clienții tot se mai plângeau de zgomotele neplăcute.

— Ne cerem scuze, sunt niște pisici în călduri care se adună în curte, noapte de noapte, le răspundea mama micos, bătând în tejghea cu capacul de la pix.

Hotelul nu s-a închis nici în ziua în care a murit bunicul. Nefiind sezon, de obicei era pustiu, dar tocmai atunci ne pomeniserăm cu un cor de femei, aflate în excursie. În pauzele dintre rugăciunile preotului, se auzea *Edelweiss*, *When It's Lamp Lighting Time in the Valley* sau *Lorelei*. Preotul și-a văzut de slujbă cu ochii plecați în pământ, prefăcându-se că nu bagă de